

פרק 2: אורח בלתי צפוי

דנה

דנה מתקשה להירדם. היא מתהפכת כל שלוש דקות מהגב אל הבטן ומהבטן אל הגב, כמו סטייק בזמן צלייה. השילוב בין עומס קפאין במערכת הדם לבין עומס מחשבתי בראשה מרחיק ממנה את השינה ושוטף את ראשה במחשבות. היא מתחרטת שלא התאמצה להגיע לקברו של אביה, שקבור בישראל, ביום השנה שלו, והיא גם מתגעגעת לסבתה. יותר מכל דבר אחר, מתחשק לה עכשיו לאכול את הכרוב הממולא שלה, אבל זו תקופה עמוסה כל כך בעבודה והיא חייבת להוכיח את עצמה בתפקידה החדש, אז אין שום סיכוי לשום חופשה בקרוב.

הזיכרונות הטובים מהימים ההם, כשרק התחילה את דרכה החדשה בלוס אנג'לס, משקיטים את יתר המחשבות. ביום הולדתה העשרים וחמישה, סבתא סופיה הכינה לה עוגת ביסקוויטים ורגע לפני שכיבתה את הנרות היא ביקשה לעצמה התחלה חדשה מעבר לים, לפתוח דף חדש במקום שבו אף אחד לא מכיר אותה. כבר ארבע שנים חלפו מהיום שבו נחתה בעיר המלאכים של ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.

חיוך עולה על פניה כשהיא נזכרת בפגישה הראשונה שלה עם הגבר שכנראה נכנס לחייה כדי ללמד אותה שבחיים לפעמים צריך לדעת להתפשר.

“איך הגעת אלינו?” זו הייתה השאלה הראשונה שאודי שאל אותה בעוד מבטו סקר את הופעתה, והיא נזכרת איך הספיק לה מבט חטוף אחד כדי להבחין שהמראיין שלה הוא גבר אלפא טיפוסי בשנות הארבעים לחייו והטבעת שלחצה על הקמיצה וגנבה את תשומת ליבה הוכיחה לה שהוא גם נשוי.

“השותפה שלי לדירה העבירה לי את המודעה שפרסמתם וציינה שהבעלים של המקום הם ישראלים לשעבר.” דנה הרגישה הקלה לדבר סוף־סוף עם אדם דובר עברית אחרי שבועיים שבהם חרקה שיניים בשפה האנגלית.

“גם אני למדתי לתואר הראשון באוניברסיטת בר־אילן,” אודי אמר ומבטו הפעם סרק את קורות החיים שלה. “אבל עשר שנים לפניך...” הוא חייך אליה והיא חייכה אליו בחזרה.

“דנה, יש לך קורות חיים מרשימים מאוד, הייתי אפילו אומר שכישרויך עולים על דרישות התפקיד הזה. אבל אין לך ניסיון בניהול משרד וזה קצת בעייתי בשבילי, כי הבחורה שניהלה את המשרד עזבה באופן מפתיע ואין מי שיעביר לך חפיפה מסודרת לתפקיד,“ הוא אמר תוך כדי שהוא מניח את קורות החיים שלה על השולחן.

“למה אתה מתמקד במה שאין לי? תתמקד במה שיש לי!“ דנה הביטה בו ונחישות התפרצה ממבטה, “יש לי ניסיון ניהולי, יש לי קליטה מהירה, יש לי תקשורת טובה עם אנשים, יש לי אנרגיה שלא נגמרת, יש לי כוח רצון שיכול לחדור הרים, יש לי יכולת לדבר איתך בעברית וזה יתרון גדול! הדבר היחיד שאין לי זה מגבלות בשעות עבודה!“

המבט המרוצה שעלה על פניו של אודי לאחר תשובתה המנומקת מיד גרם לה להבין שהתפקיד הזה שלה וכל שנותר לה היה להתפלל שהמראיין שלה יסמוך על עצמו ולא ינסה לקבל המלצות ממעסיקיה בארץ. ועכשיו, במבט לאחור, היא יודעת לזהות את ה“קליק“ הזה שנוצר ביניהם עוד ממש בתחילת הדרך.

אנחת ייאוש ארוכה נפלטת מפיה כשהיא מסתובבת לתנוחה עוברית. העייפות כבדה אבל הראש חסר מנוחה. דנה מקפלת את הכרית לשניים ומניחה עליה את ראשה המוגבה מעט ושוב עוצמת את עיניה בניסיון נואש להירדם, אך השינה לא תופסת אותה והעבר הרחוק שוב מחלחל בה ומעלה חיוך על פניה. היא זוכרת את היום הראשון במשרד ואת הניסיון של אודי להרשים אותה.

“פה יש מכונת קפה. הקפה השחור תמיד במקרר, ופה הסוכר,“ הוא אמר ולחץ על הקומקום החשמלי. “אני מקווה שלהכין קפה זה לא חלק מהגדרת התפקיד שלי,“ היא אמרה וצחקקה. “אני מוכן להכין לך קפה כל בוקר. רק תלמדי אותי איך את אוהבת את שלך.“ הוא שלח אליה חיוך וכבר אז בתוך המטבחון הצפוף היא הרגישה את המתח המיני נדחף ביניהם.

“בואי נשב במשרד שלי,“ הוא אמר מיד אחרי שהכין לשניהם קפה שחור. אודי הניח את כוסות הקפה על השולחן ואז הזיז עבודה את הכיסא, כדי שתוכל לשבת, ומיד תפס את מקומו על כיסא מנהלים שחור.

“אני מנהל את משרד החקירות, אך העסק בבעלות שלי ושל שני שותפים נוספים, אני אכיר לך אותם בהמשך. המשרד שלי פה, אבל יש לי גם משרד בחברה השנייה שלנו, שממוקמת במרכז העיר בבניין ליד ה'בנק אוף אמריקה', והחברה הזאת עוסקת בענייני אבטחה וביטחון, אבל רוב הזמן אני פה,“ הוא אמר. בעוד הוא ממשיך לספק לה מידע על

תפקידה החדש כמנהלת משרד החקירות, הדבר היחיד שהיא הצליחה לשמוע בראשה זה את הקול של הפסיכולוגית שלה מעברה הרחוק: "דנה יקרה, החסך שלך בדמות אב הוא שגורם לך להימשך לגברים מבוגרים ממך."

המחשבה שהייתה כה זחוחה ובטוחה בעצמה כשנכנסה באופן מודע לקשר אינטימי עם גבר נשוי מכרסמת בה עכשיו. לפני ארבע שנים היא לא חיפשה קשר רציני, העובדה שאודי היה גבר נשוי דווקא גרמה לה הקלה ולרגע אחד לא חלפה בראשה המחשבה שהיא עלולה להתאהב בו – עד כלות נשמתה.

דנה שוב חוזרת לשכב על הגב. היא מכירה את הרכילות הזדונית של עמיתיה לעבודה, על כך שלפני חצי שנה היא קיבלה את מינויה לתפקיד מנהלת תחום ההדרכה של שתי החברות רק בגלל כישוריה במיטה וזה מעציב אותה, כי זה לא נכון. במשך השנים בתפקידה כמנהלת משרד היא הוכיחה יכולות ביצוע גבוהות מאוד והיא עבדה קשה מאוד כדי להתקדם ולקבל משרד משלה בבניין במרכז העיר.

דנה מתיישבת על המיטה, מאירה את שעונה ומגלה שכבר חצות. היא לא תכננה לעשות זאת, לפחות לא בשעה הזאת של הלילה, אבל המצב לא מאפשר אחרת. היא פוסעת שני צעדים קדימה וצעד אחורה, ושוב שני צעדים קדימה ועוד אחד קדימה ואז מושיטה ידיה היישר למקפיא. במהלך הפסיעה הקצרה מהמיטה למטבח, רגליה נכנעו להוראות המוח שלא הצליח להתגבר על התאוה לדחוף משהו מתוק לפה. היא מוציאה את הגלידה הקפואה – היחידה שמנחמת אותה בשעת בדידות קשה. בזמנים של בדידות, אין כמו גלידת עוגיות קינמון שנמסה בפה. הירכיים שלה לא מסכימות איתה, אבל רווקה בודדה כמוה לא צריכה להתחשב בירכיים שלה. אישה בודדה כמו דנה אמורה להרגיש מתיקות בפיה, כזו שתיתן לה תקווה שבנקודה מסוימת היא תחיה עם גבר חלומותיה באושר ובעושר.

הסוכר מעורר את דנה באנרגיה חדשה, והיא שולחת את אצבעותיה להקליד הודעת טקסט לאודי, למרות השעה המאוחרת. הדבר היחיד שיעזור לה לעבור את הלילה הזה הוא הגבר שלה, והיא צריכה אותו במיטה שלה.

דנה מביטה בתסכול בטלפון הנייד שנותר דומם, נושפת ברעש מבעד לשפתיים קפוצות, נאבקת לרגע באכזבה הנוראה שאוחזת בה. היא לא מבינה איך נכנסה למצב הגרוע הזה. אחרי הכול, גברים תמיד רדפו אחריה, התאהבו בה והיא זו שהרחיקה אותם ממנה. היא

תוהו מדוע, מתוך כל ערמת הבננות, בחרה דווקא את הבננה הירוקה. באופייה היא לוחמת, והיא לא מתכוונת לוותר. היא חיה באמונה שלמה שהבננה שלה תבשיל בסוף. דפיקה בדלת מקפיאה אותה במקומה. שלוש דפיקות רצופות נוספות נשמעות היטב. לא ייתכן שאודי ראה את ההודעה והחליט להגיע, זה לא הגיוני. ההודעה נשלחה לא מזמן. אבל אולי הוא החליט להפתיע אותה ולבוא, בלי קשר להודעה ששלחה לו. מצד שני, אודי תמיד מוודא שהיא פנויה לפני שהוא מגיע לביקור. היא תוהו מי יכול לדפוק על דלתה בשעות הקטנות של הלילה, זה מפחיד ומוזר גם יחד. היא מעדיפה להעמיד פנים שאין אף אחד בבית.

“דנה, קול גברי צרוד קורא בשמה. היא עוטה על עצמה חלוק, מחשבות מטרידות פוקדות אותה. אולי קרה משהו רע. היא פוסעת בשקט על קצות האצבעות, מביטה מבעד לעינית הדלת לפני שהיא משמיעה קול. מאחורי הדלת עומד גבר גבוה בעל כתפיים רחבות לבוש בחליפה שחורה, שערות שיבה בשערו ומפרצים עמוקים יוצרים את האות וי על מצחו, בעיניו התכולות ניתן להבחין גם מבעד לעינית.

“דיויד, זה אתה? מה אתה עושה כאן?” הבעת פניה המופתעת של דנה מספרת שהיא לא ציפתה שהאיש הזה יעמוד מאחורי דלתה בשעה מאוחרת כל כך בלילה.

“אני יכול להיכנס?” הוא מעניק לה חיוך לבבי.

“בבקשה, בוא, אומרת דנה בעודה מתבוננת בו בחשדנות כשהוא פוסע לתוך ביתה.

“דווצ'קה, חלפה שנה מאז שהתפטרתי, ואפילו פעם אחת לא טרחת לבדוק מה שלום עמיתך לעבודה... לשעבר,“ אומר דיויד באנגלית מהולה במבטא רוסי.

“אתה כל כך צודק, דיויד. אני מודה באשמה!”

“זה לא נחמד לנטוש כך ידיד שהכרת דרך עבודה משותפת,“ דיויד מתיישב על הספה בסלון ונאנח אנחה כבדה.

“דיויד, אתה היית החוקר הפרטי המוערך ביותר בעיניי ואהבתי מדי פעם להיפגש איתך לארוחות צהריים ולרכל קצת. אני מניחה שאני גרועה בשמירה על קשרים...”

“שמעתי שהתקדמת להיות מנהלת ההדרכה של החברה. יפה מאוד. אז... אני מניח שהתפקיד החדש לא משאיר לך מקום לחיי חברה, לא כך?”

דנה נאנחת בקול ומהנהנת בחיוב.

“גם אני הייתי משועבד לעבודה. מבוקר עד ליל. עוקב אחרי חיים של אנשים אחרים ובינתיים מאבד את החיים של עצמי. אבל היום הכול אחרת. היום אני עובד בעבודה הרבה יותר גמישה ומתגמלת פי אלף.”

“עזבת את תחום הבילוש? במה אתה עובד היום?”

“אני עדיין עוסק באותו תחום, אבל הבוס שלי מאוד נדיב והוא נותן לי חופש פעולה, זה עולם אחר, עולם הרבה יותר טוב.”

“אני שמחה לשמוע את זה, דיויד. אני יכולה להציע לך משהו לשתות?”

“דווצ'קה, הדבר היחיד שאני צריך ממך הוא את תשומת הלב שלך.”

עיניה הסקרניות של דנה בוהות בדיויד בזמן שהיא מתיישבת. היא תוהה מה הוא צריך ממנה עכשיו. הוא לבוש בחליפה וזה מוזר בעיניה, ועל כפות ידיו הוא עוטה כפפות קטיפה. היא תוהה למה הוא לא מוריד אותן, כי לא קר בבית.

“התפתחה אצלי מחלת עור כרונית,” דיויד מסתכל ישר לתוך עיניה, והיא תוהה אם הוא יכול לקרוא את מחשבותיה.

“זה התפרץ לפני חצי שנה. תגובה אלרגית של הגוף גורמת לי התקפי אקזמה בכפות הידיים והרגליים ובקיפולי העור. זה סיוט אחד גדול. לעיתים הגירוד אכזרי כל כך, שהוא מעורר בי רצון למות. לא הצליחו לגלות את הגורם לאלרגיה, זה יכול להיות אפילו סוג של גרגיר אבק. בימים מאוזנים ורגועים אני נוקט כל אמצעי זהירות כדי להגן על עורי. ועכשיו ברשותך, אני אפתח את החלון כדי לרענן מעט את החדר...”

דיויד קם ממושב, מרחרח סביבו ועוצר מול התמונה התלויה על הקיר לצד מסך הטלוויזיה: פורטרט פנים מצוירות על קנבס. “כשאדם תולה תמונה של עצמו בחלל הסלון זה יכול להעיד על אדם מלא ביטחון עצמי. אני אוהב את זה, דנה. אני מאמין שביטחון עצמי הוא הדבר היחיד שאדם צריך כדי להצליח בחיים.” הוא פונה לדנה ושולח אליה מבט חד, “האם זה מודפס במכונה או עבודת יד?”

“עבודת יד – צבעי שמן. התמונה הזאת עלתה לי הון תועפות.”

“את עובדת קשה ובתמורה את יכולה להרשות לעצמך פינוקים.” דיויד מחייך בעודו פוסע לעבר החלון ושולף מכיס חולצתו סיגריה אלקטרונית שאותה הוא מחזיק בין אצבעותיו.

“זה מספק את הניקוטין שאני צריך. אומנם אין פה טבק אבל יש שפע של חומרים רעילים וחומרים מסרטנים אחרים,” הוא אומר מיד אחרי ששאף שאיפה ארוכה מהסיגריה.

“בימינו, אסור לעשן פה, אסור לעשן שם, האנשים הטובים של העולם הרסו לנו את חוויית העישון!” הוא אומר תוך פליטת ענן אדים מפיו.

“כשחגגתי ארבעים הבטחתי לעצמי להפסיק לעשן בגיל חמישים. בגיל חמישים עברתי לסיגריה אלקטרונית והבטחתי לעצמי שבגיל שישים אני מפסיק לגמרי. ביום הולדת שישים הבנתי שאין סיבה מספיק טובה בשבילי להפסיק את זה.” חיוך רחב נפרס על פניו ודנה מחייכת אליו בחזרה. צבען העמוק של עיניו הכחולות גורם לה להרהר על העבר, איך היה נראה בצעירותו, כי למרות גילו המבוגר היא תמיד חשבה שהוא גבר שרמנטי והוא תמיד הזכיר לה דמות מוכרת, אך היא לא יודעת להגיד את מי.

“דיויד, מה קרה? אני מניחה שיש סיבה לכך שבאת לכאן באמצע הלילה ואחרי כל כך הרבה זמן שלא נפגשנו.” הסקרנות שאוחזת בה גורמת לה לגרש את הדיבורים המיותרים.

דיויד חוזר לשבת לידה. הוא מניח רגל על רגל ואצבעות כף ידו האחת המכוסות בכפפות קטיפה משחקות בסנטרו, בזמן שכף ידו האחרת עדיין אוחזת בסיגריה האלקטרונית.

“בעברי הרחוק, נהגתי לעשות עסקים רק אחרי חצות. בלילה אני חד כתער. החושך והשקט שבחוץ מחדדים את החושים שלי, או שאולי אני בכלל ינשוף.” חיוכו הרחב חושף שיניים ישרות בצבע לבן־בז', שנראות לא טבעיות.

“עסקים?” מבט סקרני מעיד כי דנה אינה מצליחה להבין לאן הוא חותר.

“דווצ'קה, לא סתם הגעתי לפה בשעת לילה מאוחרת. יש לי הצעה מפתה עבורך,” דיויד קם שוב ממקומו וחוזר לעמוד ליד החלון שממנו נשקף בניין מואר. הוא עוצר את דבריו לאחר שהסיגריה האלקטרונית נשמטת בפתאומיות מבין אצבעותיו ונופלת. “בֶּלָאט! אין לי תחושה עם הכפפות האלה!” הוא מתכופף להרים אותה ומשום שהוא אינו מסוגל לדבר ובה בעת לבחון אם נגרם נזק, דנה יושבת מתוחה במקומה ומחכה בסבלנות שהוא ימשיך בדבריו. “אין נזק,” הוא מדווח ומחזיר את הסיגריה האלקטרונית לכיס חולצתו ואז נשען על אדן החלון, משלב את זרועותיו.

“אני מחפש שחקנית. יש לי תפקיד בשבילך בסרט שלנו, מובן שיש תמורה נאה,” הוא אומר ועיניו התכולות לוכדות את מבטה.

“שחקנית? אבל אני לא שחקנית...” חיוך נמרח על פניה אך עיניה משדרות בלבול.

“אני מתכוון... יש לי תפקיד לתת לך בסרט של החיים האמיתיים,” הוא אומר והחיוך חוזר לפניו בעוד עיניו משדרות רצינות.

“אני לא מבינה את הנקודה שלך.”

“התסריט מוכן. יש לי תפקיד קטן בשבילך במחזה הזה – תפקיד קטן אבל מרכזי מאוד. זה נושא רגיש מאוד ולכן את לא תקבלי כרגע את כל הפרטים המלאים.”

“תפסיק לשגע אותי. אני לא שחקנית ואתה לא באמת עובד בתעשיית הבידור. מה אתה צריך שאני אעשה בשבילך?”

“הדבר היחיד שאת תצטרכי לעשות זו הצגה.”

“איזו הצגה?”

“דווצ'קה, לא הכול בבת אחת. רק אחרי שאני ארגיש שאני יכול לבטוח בך באלף אחוז את תקבלי לידך את התסריט. עכשיו אני צריך שתאשרי לי באופן עקרוני שאת בעניין.”

“דיויד, אתה יכול בבקשה להיות יותר ברור?!”

“אין יותר ברור מזה. תדמייני שאת עולה על במה וצריכה לגלם דמות לפי התסריט שקיבלת. עכשיו אני ברור?”

“השחקנית שלך במחזה הזה פועלת באופן חוקי?”

“בוודאי.” דיויד נועץ בדנה מבט חד שגורם לה לתהות על קנקנו של האיש הזה, שפעם סיפר לה שנולד וגדל במוסקבה וזה גורם לה לחשוד שאולי בעברו שירת בקֶ־בֶּ והיא מנסה לשייך אותו לדמות המוכרת שלה הוא דומה, אך היא לא מצליחה.

“טוב, כבר מאוחר, דווצ'קה.” דיויד נמתח מיד אחרי שהוא מתרומם ממקומו.

“מה הפירוש של המילה דווצ'קה?” דנה מתרוממת מיד אחריה.

“ככה הייתי מכנה את הבת שלי. ברוסית זה כינוי לילדה צעירה, נערה...”

“אני כבר לא צעירה כל כך...” דנה נשמעת מתנצלת.

“נכון, אבל גם לה היה שיער שחור חלק כמו שלך.” חיוך רחב בפה סגור נפרס על פניו ומקנה לו מראה של סמיילי מחייך.

“מה קרה לה?” דנה מנסה לדלות עוד פרטים על האיש שעושה רושם שמתכוון לעזיבה.

“טוב. דנה יקרה, היה לי העונג להתארח בביתך,” דיויד אומר ומתעלם לגמרי משאלתה. “בעוד 24 שעות אצור איתך קשר כדי לשמוע את ההחלטה שלך. התמורה משתלמת, אני מבטיח. אני רק מקווה שאת לא גרועה בקבלת החלטות כמו בשמירה על קשרים.”

“חכה רגע, שב עוד כמה דקות, למה אתה ממהר ללכת?”

דנה ממהרת לעבר דיויד שכבר פוסע לעבר הדלת.

“דווצ'קה, את לא שומעת את מה שאני שומע?” דיויד עוצר במקומו ומניח את ידו על אוזן ימין.

“אני לא שומעת כלום!” דנה אומרת אחרי שהיא מאמצת את חוש השמיעה שלה.

“רגע... תהיי בשקט... את לא שומעת את זה?” פניו של דיויד מרצינות, וכך גם פניה של דנה, אבל היא לא יכולה לשמוע דבר מלבד שקט מוחלט.

“אני לא שומעת כלום!” היא אומרת בתסכול.

“את לא מצליחה לשמוע את זה? אני שומע את המיטה שלי קוראת בשמי.” הוא פורץ בצחוק גדול. כעסה של דנה משתקף במבטה.

“זה לא היה מצחיק.”

“מתוקה, אני חייב ללכת, למרות שמאוד נעים בבית שלך.”

“אבל... אתה לא יכול להשאיר אותי במתח כל כך הרבה זמן.”

דיויד שוב פורץ בצחוק גדול שנשמע מלאכותי.

“תפסיק לצחוק, דיויד. אתה לא יכול פשוט להטיל פצצה וללכת,” אומרת דנה ברצינות.

“דווצ'קה, הצחוק הוא בריא, הוא מוריד את רמת ההורמונים שגורמים לנו לחרדה וזה עוזר לנו להרגיש טוב יותר. אני ממליץ לך להרבות לצחוק. ועוד עצה חשובה לחיים – דברים שאינם בהישג ידינו הם תמיד הרבה יותר שווים!”

דיויד שולח לדנה נשיקה באוויר, מנופף בידו לשלום ויוצא מביתה.

דנה נשארת לעמוד, בוהה בדלת שנטרקה בחוזקה. האיש הזה הצליח לעורר בה סקרנות רבה. היא להוטה לדעת מה הוא צריך ממנה והיא תוהה מדוע הוא מתנהג בצורה מסתורית כל כך. הסצנה שהתרחשה עכשיו בסלון ביתה בשעת לילה מאוחרת מטרידה אותה, אך בה בעת מציפה בה תחושת לחץ שמסיבה לה הנאה מסוימת, כמו תחושת העונג המתפרצת בגופה כשהיא עושה מעשים אסורים.